

ІННОВАЦІЙНІ ПРОБЛЕМИ МЕНЕДЖМЕНТУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ОСВІТИ

Панов Сергій Феофанович

Київська державна академія водного транспорту
ім. гетьмана Петра Конашевича-Сагайдачного
04071, вул. Фрунзе, 9, м. Київ, Україна

Розглядається як дослідницькому університету працювати у напрямку навчання, наукових досліджень, інноваційного впровадження високих технологій.

Ключові слова: якість навчання, наукові дослідження, інноваційне впровадження високих технологій.

Більш десяти років йде в Україні дискусія довкола інноваційного розвитку національної економіки. Ці питання обговорювалися на всеукраїнських конференціях, на засіданнях різних урядів, на міжнародних заходах. Головними суспільними інституціями інноваційного процесу в Україні повинні стати наукові інститути, високотехнологічний бізнес та органи державного управління. Університети як серйозні учасники і партнери не сприймалися. Але за інерцією перенесеної за радянських часів такий підхід діє і зараз. Виробничий сектор, академічну науку і вищу освіту пов'язували в єдиному комплексі органи централізованого планування і управління. Нині таке відсутнє. Вважалося, що для класичної освіти неприродна тісна взаємодія з високотехнологічним виробництвом і не кожному студентові потрібні будуть підприємницькі знання та компетенція.

В умовах ринкової економіки держава може запропонувати лише правила інноваційного розвитку, політично й ресурсно стимулювати важливі проекти та програми.

Професор Стенфордського університету Генрі Іцковіц запропонував нову модель організації інноваційного процесу, названої ним моделлю "потрійної спіралі" ("Експерт", №49 (733), 13 грудня 2010). Підхід Іцковіца ґрунтується на тому, що в сучасному суспільстві ядром інноваційної діяльності виступає університет. Він започатковує тісну співпрацю з бізнесом, виконуючи для нього дослідження і створюючи потік ноу-хау з метою постійного вдосконалення продуктів і послуг, що виробляються цим бізнесом. У такій моделі саме університет стає головним центром докладання державних зусиль і ресурсів для розвитку інновацій. Університети такого типу прийнято називати дослідницькими, або підприємницькими. Звичайно, дослідницький університет зберігає всю академічну складову, але при цьому працює одночасно за трьома взаємопов'язаними напрямками: навчання, наукові дослідження, інноваційне впровадження високих технологій і виведення їх на ринки (технологічний трансфер).

Основним чинником для зростання виробництва і успішного функціонування будь-якої справи або організації є якість продукту. Існує всесвітній тренд до підвищення якості виробництва. Цей тренд супроводжується шляхом зростання інформаційного знання про продукт і за допомогою постійного підвищення якості самого продукту. Потреба в нормуванні та атестаціях продуктів знайшло потребу в розробці міжнародних норм ISO. Якщо розглядати ці норми для вихідного продукту системи університетської освіти, він як і будь-який продукт має початкову фазу і що завершує. А професійно вихований випускник – це якісний продукт виробництва у трійці напрямів.

Абсолютно осмислено буде перенести міжнародний досвід і норми декларації Болонської управління якості і забезпечення якості для системи університетської освіти. Університети розглядаються як підприємство, які здійснюють відтворення знань і їх передачу далі для збільшення обсягу самостійної позааудиторної роботи студентів у контексті принципів Болонської декларації і недостатніми темпами розробки та впровадження в позааудиторну самостійну роботу дистанційних і мультимедійних технологій навчання.

Створення інноваційних середовищ може успішно започатковуватися на базі вже існуючих університетських і наукових центрів, індустріально і науково-розвинених регіонів України, де збереглися наукові та інженерні школи, де за нових умов відродилися високотехнологічні виробництва.

МЕТОДИЧНА ОСНОВА МОДУЛЬНОЇ ТЕХНОЛОГІЇ НАВЧАННЯ

Пахомова Наталія Георгіївна

Національний педагогічний університет ім. М.П. Драгоманова Інститут корекційної педагогіки та психології, вул. Тургенівська 14/9 м. Київ, Україна

Представлена характеристика модуля та його класифікація, як основи модульної системи навчання.

Ключові слова: модуль, модульне навчання, технологія, система.

Однією з найважливіших завдань інтеграції до Болонського процесу є забезпечення умов для розширення мобільності студентів, викладачів і науковців, що вимагає стрімкого оновлення системи знань, перегляду змісту, форм і методів навчання, орієнтації вищої освіти на особистість студента, запровадження модульної технології навчання, яка повинна забезпечити високу якість підготовки випускників вищої школи. Питанням проектування, розробки та впровадження кредитно-модульної технології на різних рівнях організації навчального процесу у ВНЗ присвячені дослідження В. Андрущенко, І. Бабина, В. Бондаря, С. Миронової, В. Салова, П. Сікорський, В. Синьова, Л. Харченко, В. Шинкарука, М. Шеремет та ін. Незважаючи на значну кількість наукових праць, поза увагою дослідників залишилося обґрунтування змісту, форм і методів організації модульного навчання в процесі професійної підготовки дефектологів.

У зв'язку з цим, метою дослідження є визначення змісту поняття “модуль”, як методичної основи модульної системи навчання та виділення його структурних компонентів. Завданнями дослідження є: ретроспективний аналіз літератури з означеної проблеми, визначення концептуальних основ та особливостей впровадження модульної системи навчання.

Центральним поняттям теорії модульного навчання є поняття модуля. Не дивлячись на достатню зрілість модульного навчання як у змістовному, так і у віковому аспекті, до цих пір існують різні точки зору на розуміння модуля і технологію його побудови як у плані структуризації змісту навчання, так і розробки системи форм і методів навчання.

Особливий інтерес являє собою еволюція поняття “модуль”, аналіз якого дозволяє прогнозувати сучасні концепції та підходи технології модульного навчання. Саме С.Постлезвейт вперше ввів поняття „мінікурси” і „мікрокурси”, які є аналогами поняття „модуль”. Проте, у